

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 227/2011-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. mája 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. D. N., M., zastúpeného advokátom JUDr. O. M., Advokátska kancelária, B., vo veci namietaného porušenia základného práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v súdnom konaní vedenom pod sp. zn. 10 Cb 104/2007 a postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 13 Cob 188/2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. D. N. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. marca 2011 doručená sťažnosť Ing. D. N. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na ochranu vlastníctva zaručeného čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), „na spravodlivé a rýchle súdne konanie“ podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a

práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Cb 104/2007 a postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13 Cob 188/2010.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ vystupoval ako žalobca v konaní pred okresným súdom vedeným pod sp. zn. 10 Cb 104/2007, ktorého predmetom bol návrh na náhradu ušlého zisku vo výške 316 000,11 € s príslušenstvom, v ktorom ako žalovaný vystupoval Ž., Ž. (ďalej len „žalovaný“). Sťažovateľ svoj návrh skutkovo odôvodnil tým, že žalovanému právoplatným a vykonateľným rozsudkom Okresného súdu Čadca z 1. júna 2006 bola uložená povinnosť vybudovať v katastrálnom území K. cestnú priekopu a cestný pretlak na úseku štátnej cesty, ktorá prechádza pozdĺž hranice s pozemkami vo vlastníctve sťažovateľa (ďalej len „pozemky“). Uvedená štátna cesta vytvára pozdĺž hranice s pozemkami umelú priehradu, čo v spojení so zrážkovou činnosťou v danej lokalite spôsobuje, že zrážková voda nemá z pozemkov žiaden prirodzený odtok, a teda tieto pozemky a aj budovy na nich stojace sú pravidelne zaplavované. Konečným dôsledkom tohto stavu je, že sťažovateľ nemôže pozemky ani budovy na nich stojace užívať – prevádzkovať na podnikateľskú činnosť. Keďže žalovaný si nesplnil povinnosť uloženú právoplatným rozsudkom Okresného súdu Čadca z 1. júna 2006 vykonateľným 11. októbra 2006, sťažovateľovi vzniká škoda vo forme ušlého zisku. Okresný súd po vykonaní dokazovania v odôvodnení svojho rozsudku dospel k záveru, že v posudzovanom prípade sťažovateľ nepreukázal *„existenciu jednej z kumulatívne stanovených podmienok pre úspešné uplatňovanie náhrady škody, a to príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním odporcu a vznikom škody na strane navrhovateľa“*. Podľa názoru okresného súdu *„vzťah príčiny a následku medzi protiprávnym konaním odporcu a vzniknutou škodou by bol daný vtedy, ak by v dôsledku porušenia povinnosti odporcu bol navrhovateľ vylúčený z možnosti podnikat' zamýšľaným spôsobom. Táto podmienka však splnená nebola“*. Okresný súd preto rozsudkom sp. zn. 10 Cb 104/2007 z 15. decembra 2009 žalobu sťažovateľa v celom rozsahu zamietol.

Rozsudok okresného súdu napadol odvolaním sťažovateľ tvrdiac, že okresný súd dospel k nesprávnym skutkovým tvrdeniam a nesprávne právne vec posúdil. Okresný súd

totiž podľa sťažovateľa pri posudzovaní škody v podobe ušlého zisku nebral do úvahy rozhodujúcu skutočnosť, „či žalobca v období, za ktoré si uplatňuje náhradu škody, objektívne mohol alebo nemohol nehnuteľnosti vo svojom vlastníctve užívať na podnikanie“. Sťažovateľ tvrdil, že „v období, za ktoré si žalobca uplatňuje náhradu škody, objektívne nemohol nehnuteľnosti vo svojom vlastníctve užívať na podnikanie, nakoľko týmto nehnuteľnostiam hrozilo zaplavenie a táto hrozba by bola účinné odvrátená, ak by žalovaný splnil svoju povinnosť...“. Ďalej tiež uviedol, že „čo sa týka rizika ušlého zisku, žalobca v skutočnosti od roku 1995 reálne vykonával inú podnikateľskú činnosť a na inom mieste podnikania, takýmto presunutím miesta podnikania žalobca síce vylúčil v zmysle § 415 Občianskeho zákonníka riziko skutočnej škody na svojich nehnuteľnostiach spôsobované zaplavovaním, avšak týmto prevenčným konaním nevylúčil a ani nemal možnosť eliminovať svoju škodu vo forme ušlého zisku“.

Krajský súd poukazujúc na ustanovenie § 219 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) rozsudkom z 11. novembra 2010 v konaní vedenom pod sp. zn. 13 Cob 188/2010 napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil. Dospel k záveru, že sa „stotožňuje so skutkovým zhodnotením a právnym záverom súdu prvého stupňa“. Ďalej krajský súd dôvodil, že okresný súd «posudzoval základné predpoklady vzniku zodpovednosti žalovaného za škodu, ktoré vyhodnotil so záverom nepreukázania existencie jednej z kumulatívnych podmienok a to príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním žalovaného a vznikom škody na strane žalobcu. Krajský súd dopĺňa, že pokiaľ žalobca existenciu škody vo forme ušlého zisku v sume 2 135 691,- Sk odvodzoval od výpočtu pod bodom 3. žaloby..., tak je potrebné uviesť, že vzhľadom na vymedzené predmety podnikania žalobcu od roku 1993 do roku 1995 v rozsahu 9 z toho 4 prevádzky v mieste K., bez ďalšieho bližšieho vymedzenia v nich obsiahnuté údaje relevantným spôsobom nepreukazovali existenciu škody, t.z. ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére žalobcu vo forme ušlého zisku, to znamená, čo by poškodený mohol získať, nebyť vzniku škody v rozhodnom období od 12.10.2006, a ku ktorej malo dôjsť konkrétne v prevádzkarni žalobcu zapísanej v živnostenskom registri v K., ktorá sa mala viazať k predmetu činnosti drevovýroba, tak ako sám žalobca do zápisnice o pojednávaní pred okresným súdom zo dňa 15.12.2009 uviedol: „V nehnuteľnosti, ktorá súvisí s predmetným sporom, som zamýšľal vykonávať drevovýrobu“ (č.l. 107 spisu). Z údajov

výpisu z obchodného registra Oddiel: F., Vložka číslo: (č.l. 113 spisu) krajský súd zistil, že je zapísaná pod obchodným menom S. M. s miestom podnikania M., údaje o podnikateľovi: Ing. D. N. Právna forma: Samostatne podnikajúca fyzická osoba, pričom predmet činnosti a to konkrétne výroba nábytku, výroba a montáž interiérov, drevovýroby, sprostredkovateľská činnosť v oblasti obchodnej, výrobnjej a dopravnej, verejná cestná doprava, bol zapísaný od 23.6.2005, t.z. netýkal sa žalobcom tvrdeného rozhodného škodového obdobia. Zo strany žalobcu bolo pre úspešné uplatnenie žalobou vymedzeného nároku potrebné relevantným spôsobom tvrdiť a preukázať vo väzbe na dotknuté nehnuteľnosti - prevádzku K., že pravidelný chod tejto prevádzky mal byť naplnený, teda, že žalobca mal uzatvorené kontrakty, rámcové zmluvy, prípadne zmluvy o budúcich zmluvách, ktorých naplnenie sa práve v dôsledku konania (nekonania) žalovaného nemohlo vykonať, a tým došlo na strane žalobcu k ušlému zisku. Takéto skutočnosti žalobca v konaní pred súdom prvého stupňa netvrdil a ani nepreukazoval. Z vyššie uvedeného preto vzhľadom na nesplnenie a absenciu preukázania základu nároku na náhradu škody (ušlého zisku) a to existencie škody, potom súhlasí krajský súd so záverom okresného súdu, že nie je ani možné hovoriť o príčinnej súvislosti medzi nekonaním žalovaného a tvrdenou škodou vo forme ušlého zisku na strane žalobcu.».

V sťažnosti doručenej ústavnému súdu sťažovateľ označuje rozsudok okresného súdu, ako aj krajského súdu v jeho veci za „vnútorne rozporný, nepreskúmateľný“. Sťažovateľ tvrdí, že „postupom Porušovateľa I v konaní číslo 10 Cb 104/2007 a postupom Porušovateľa II v konaní číslo Cob 188/2010, došlo k porušeniu povinností Porušovateľov vyplývajúcich im z ustanovení § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, čo má za následok porušenie práva Sťažovateľa na spravodlivý súdny proces podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, a to aj s poukazom na existujúcu judikatúru Ústavného súdu“. Sťažovateľ tiež tvrdí, že všeobecné sudy v napadnutých konaniach nerešpektovali rozsudok Okresného súdu Čadca v konaní sp. zn. 7 C 1/2003 z 1. júna 2006, ktorý je podľa názoru sťažovateľa „zo skutkového hľadiska založený na skúmaní objektívnych skutočností totožných so skutočnosťami v napadnutých konaniach, čo podľa jeho názoru, zakladá prekážku rei iudicatae“. Keďže „Porušovatelia túto svoju zákonnú povinnosť pri rozhodovaní o veci už skôr právoplatne rozhodnutej, čím porušili zásadu prekážky rei

iudicatae podľa § 159 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, porušili právo sťažovateľa na spravodlivý proces“ a zároveň týmto podľa názoru sťažovateľa došlo aj „k zbytočným prietahom v predmetných súdnych konaniach“.

Sťažovateľ navrhol ústavnému súdu, aby po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo Ing. D. N., M. na spravodlivé a rýchle súdne konanie podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a právo na ochranu vlastníckeho práva podľa čl.20 Ústavy Slovenskej republiky, postupom Okresného súdu Žilina v súdnom konaní spis. zn. 10 Cb 104/2007 a postupom Krajského súdu v Žiline v súdnom konaní spis. zn. 13 Cob 188/2010 porušené bolo.

2. Rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 11.11.2010 spis. zn. 13 Cob 188/2010-195 sa zrušuje v celom rozsahu. Sťažovateľovi sa vracia súdny poplatok za odvolanie proti rozsudku Okresného súdu Žilina zo dňa 15.12.2009 spis. zn. 10 Cb 104/200 -131.

3. Rozsudok Okresného súdu Žilina zo dňa 15.12.2009 spis. zn. 10 Cb 104/2007 -131 sa zrušuje v celom rozsahu a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

4. Ing. D. N., M. sa priznáva finančné zadostučinenie vo výške 20.000 €, na zaplatenie ktorého sú Okresný súd Žilina a Krajský súd v Žiline zaviazané spoločne a nerozdielne do 3 dní od právoplatnosti tohto Nálezu, a to na účet právneho zástupcu Ing. D. N., M., advokáta JUDr. O. M., vedený v L. a.s..“

Sťažovateľ zároveň požiadal o priznanie náhrady trov právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd sa v prvom rade musel vysporiadať s nepresným označením práv uvádzaných sťažovateľom v petite sťažnosti, a to základné právo „*na spravodlivý a rýchle súdne konanie podľa čl. 48 ods. 2 ústavy*“. Uvedený článok ústavy totiž upravuje základné právo na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, v prítomnosti účastníka konania a základné právo účastníka konania vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom. Právo na spravodlivé súdne konanie je obsahom čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorému z hľadiska jeho obsahu korešponduje základné právo upravené v čl. 46 ods. 1 ústavy označované ako základné právo na súdnu ochranu.

Nedostatočné označenie základného práva použil sťažovateľ v petite svojej sťažnosti aj v prípade základného práva na ochranu vlastníctva, ktoré označil len čl. 20 ústavy, pričom vzhľadom na kvalifikované právne zastúpenie ho mal označiť aj príslušným odsekom. Ústavný súd aj napriek uvedenému ustálil predmet tohto konania aj bez výzvy na odstránenie nedostatkov podania, tak ako to je uvedené v záhlaví tohto rozhodnutia, pričom vychádzal z obsahu sťažnosti.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu...

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných priet'ahov...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Teda úloha ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Ústavný súd teda môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

Dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Ústavný súd konštantne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (respektíve práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Vyjadruje to aj znenie § 157 ods. 2 OSP, podľa ktorého

v odôvodnení rozsudku uvedie súd podstatný obsah prednesov, stručne a jasne vyloží, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, a posúdi zistený skutkový stav podľa príslušných ustanovení, ktoré použil. Takéto odôvodnenie musí obsahovať aj rozsudok opravného (odvolacieho) súdu (§ 211 OSP). Všeobecný súd pritom nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (porovnaj napríklad *Georgidias v. Grécko* z 29. mája 1997, Recueil III/1997).

Sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva (na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy) a práva (na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) postupom okresného súdu aj krajského súdu v napadnutých konaniach v dôsledku nedostatočnosti, resp. rozporuplnosti odôvodnenia rozsudku okresného súdu sp. zn. 10 Cb 104/2007 z 15. decembra 2009 a jednak z dôvodu nerešpektovania zásady rozsúdenej veci, ktorá mala podľa názoru sťažovateľa nastať právoplatnosťou a vykonateľnosťou rozsudku Okresného súdu Čadca z 1. júna 2006 v konaní sp. zn. 7 C 1/2003. Porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov sťažovateľ odôvodňoval názorom, že nerešpektovaním prekážky rozsúdenej veci (rozsudok Okresného súdu Čadca z 1. júna 2006 v konaní sp. zn. 7 C 1/2003, pozn.) došlo zároveň aj k zbytočným prietahom.

1. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietahov postupom okresného súdu, ako aj krajského súdu v napadnutých konaniach ústavný súd uvádza, že v súlade so svojou judikatúrou (IV. ÚS 61/03, III. ÚS 41/07, II. ÚS 214/08) ústavný súd poskytuje ochranu základnému právu na konanie bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy len vtedy, ak bola

sťažnosť na ústavnom súde uplatnená v čase, keď k namietanému porušeniu označeného práva došlo alebo porušenie v tom čase ešte trvalo.

Ústavný súd v súčinnosti s okresným súdom zistil, že rozsudok okresného súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu (rozsudky v napadnutých konaniach, pozn.) nadobudol právoplatnosť 5. januára 2011, teda pred podaním tejto ústavnej sťažnosti (2. marec 2011, pozn.).

V súvislosti s uvedeným ústavný súd opakovane judikoval, že jedným zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je v prípadoch, keď sa ňou namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 61/03, IV. ÚS 138/04, III. ÚS 317/05).

Právoplatnosťou rozhodnutí oboch súdov, ktorá nastala ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu, bola nastolená právna istota sťažovateľa a konanie pred ústavným súdom o tejto časti sťažnosti už by nebolo spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd preto sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

2. Vo vzťahu k postupu okresného súdu v konaní sp. zn. 10 Cb 104/2007, ktorým malo dôjsť k porušeniu ostatných označených práv sťažovateľa a ktoré skončilo vynesením rozsudku z 15. decembra 2009, ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy.

Účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto

súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

Napadnutý postup, ako aj samotný rozsudok okresného súdu v konaní sp. zn. 10 Cb 104/2007 zo 15. decembra 2009 bol napadnuteľný odvolaním ako riadnym opravným prostriedkom. Túto možnosť sťažovateľ aj využil. Ochranu jeho označeným právam poskytoval v odvolacom konaní krajský súd, a tak ústavný súd už nemôže podrobiť svojmu prieskumu napadnutý rozsudok okresného súdu.

Ústavný súd preto sťažnosť v časti, v ktorej sťažovateľ namietal porušenie označených práv postupom okresného súdu v konaní sp. zn. 10 Cb 104/2007, odmietol pre nedostatok svojej právomoci.

3. Vo vzťahu k napadnutému postupu krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 13 Cob 188/2010 a namietanému porušeniu práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie (zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru) ústavný súd uvádza, že charakter námietok sťažovateľa podnecuje ústavný súd k zdôrazneniu stabilnej judikatúry, podľa ktorej odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok.

Na citovaný právny názor nadväzuje ustanovenie § 219 ods. 2 OSP, podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Krajský súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia stotožnil s odôvodnením odvolaním napadnutého rozsudku okresného súdu z hľadiska skutkového zhodnotenia, ako aj právnym záverom práve s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 2 OSP. Okresný súd dospel k záveru

o nepreukázaní existencie príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním žalovaného a vznikom škody na strane sťažovateľa. S týmto záverom sa potom v odvolacom konaní stotožnil aj krajský súd, ktorý v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že záver o nedostatku príčinnej súvislosti vyplynul z vymedzenia uplatneného nároku sťažovateľa a ním použitej argumentácie a dôkazov. Pokiaľ si sťažovateľ uplatňoval škodu vo forme ušlého zisku za obdobie od 12. októbra 2006 až do zániku povinnosti žalovaného vybudovať cestnú priekopu a cestný pretlak, pričom ušlý zisk preukazoval dôkazmi o jeho podnikateľskej činnosti z obdobia rokov 1992 – 1993 týkajúcej sa iného predmetu podnikateľskej činnosti ako tej, za ktorú si uplatňoval ušlý zisk a na ktorú sťažovateľ získal oprávnenie až od 23. júna 2006, krajský súd skonštatoval, že predložené dôkazy v tomto smere nie sú relevantné z hľadiska ním uplatneného nároku, pretože sa netýkajú sťažovateľom tvrdeného rozhodného škodového obdobia. Ústavný súd k tomu dodáva, že v okolnostiach posudzovanej veci sa netýkajú ani relevantného predmetu podnikania. Krajský súd v závere svojho rozhodnutia potom uviedol, že *„vzhľadom na nesplnenie a absenciu preukázania základu nároku na náhradu škody (ušlého zisku) a to existencie škody, potom súhlasí krajský súd so záverom okresného súdu, že nie je ani možné hovoriť o príčinnej súvislosti medzi nekonaním žalovaného a tvrdenou škodou vo forme ušlého zisku na strane žalobcu“*.

Podľa názoru ústavného súdu všetky uvedené rozhodujúce faktory dostatočne odôvodňujú záver, že sťažovateľ nepreukázal všetky zákonné predpoklady na úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody vo forme ušlého zisku, preto ústavný súd považuje takéto odôvodnenie napadnutého rozsudku za dostatočné a ústavne akceptovateľné.

Oba konajúce súdy vychádzali z dostatočne zisteného skutkového stavu a s vykonanými dôkazmi sa ústavne konformným spôsobom vysporiadali, preto aj závery krajského súdu nemožno označiť ako zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, majúce súčasne za následok porušenie práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06).

V tejto spojitosti treba zdôrazniť, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (III. ÚS 185/09).

Ústavný súd k argumentu sťažovateľa o nerešpektovaní prekážky už skôr rozsúdenej veci rozsudkom Okresného súdu Čadca sp. zn. 7 C 1/2003 z 1. júna 2006 uvádza, že uvedený argument je nenáležitý. Hoci ústavný súd nepochybuje o totožnosti skutkového základu v oboch prípadoch, v okolnostiach posudzovanej veci však nie je možné hovoriť o prekážke rozsúdenej veci z viacerých dôvodov, a to najmä z dôvodu uplatnenia rozdielnych nárokov v týchto konaniach. Pokiaľ predmetom konania pred Okresným súdom Čadca (rozhodnutie sp. zn. 7 C 1/2003 z 1. júna 2006) bol návrh sťažovateľa o splnení povinnosti vybudovať cestnú priekopu a cestný pretlak, tak v posudzovanom konaní to bol návrh sťažovateľa na náhradu škody vo forme ušlého zisku, kde bolo potrebné preukazovať ďalšie pre vec rozhodné skutočnosti (ako napr. vznik škody, výšku škody, resp. ušlého zisku, príčinnú súvislosť medzi protiprávnym konaním škodcu a vzniknutou škodou a pod.). Z hľadiska uvedeného potom nie je možné hovoriť o prekážke rozsúdenej veci.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní predloženej sťažnosti dospel k záveru o nedôvodnosti námietok sťažovateľa, ktorými argumentoval v prospech tvrdenia o porušení svojho práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru). Aj v tejto časti je preto podaná sťažnosť zjavne neopodstatnená.

4. K namietanému porušeniu základného práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (mutatis mutandis II. ÚS 71/97).

K namietanému porušeniu práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy ústavný súd považuje predovšetkým za potrebné upriamiť pozornosť na svoju stabilizovanú judikatúru, súčasťou ktorej je aj právny názor, podľa ktorého všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplynie z toho, že všeobecný súd súčasne porušil aj ústavnoprocenčné princípy postupu vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. Keďže ústavný súd nezistil porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo dôjsť ani k porušeniu sťažovateľom označeného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08, IV. ÚS 82/09, III. ÚS 103/2010). Ústavný súd preto odmietol sťažnosť v tejto časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa predstretými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. mája 2011